

ENTREVISTA A...

aquests programes són molt difícils d'adquirir i es fan servir per qüestions molt puntuals, la qual cosa significa que desconeixes el seu funcionament, i necessàriament algú t'ha d'orientar.

És cert que el Centre Col·legial d'Informàtica, és una iniciativa única a nivell de l'Estat Espanyol?

Realment no coneixem cap altre Col·legi professional que disposi d'un Centre d'aquestes característiques. Però si ho analitzem bé, no és sorprenent que el Centre reculli un ventall tan ampli de possibilitats, perquè el C.C.I. no neix per crear una necessitat sinó per donar resposta a un plantejament que ja molts col·legiats nostres es feien, quan es trobaven per intercanviar i comentar informació. Diem que la nostra pròpia dinàmica ha engendrat la necessitat d'aquest centre, i no a l'inversa. Un altre aspecte que fa interessant el Centre Col·legial d'Informàtica és la varietat de programes que hi trobem, reflex de les diverses especialitzacions dels nostres col·legiats. Així tenim alguns programes fets pels nostres associats, i d'altres comprats a l'exterior. S'hi poden trobar programes de topografia, de càlcul estructural, de costos, de comptabilitat, etc.

El Col·legi d'Aparelladors ha posat sempre molt d'interès en els temes culturals, i una bona mostra d'aquest interès són la biblioteca i la sala d'exposicions. Com van sorgir aquestes iniciatives?

Hem de tenir en compte que Girona no disposa de cap biblioteca exclusivament tècnica, dedicada a la construcció, per tant era necessari recollir sistemàticament i posar a l'abast de tots els professionals un fons de material publicat sobre aquests temes. La nostra biblioteca es troba emplaçada a la part superior de la Punxa, en un lloc molt bonic, però ja se'ns ha fet petita... haurem de buscar-li un lloc més ampli.

Pel que fa a la sala d'exposicions, cal dir que ha passat un període de temps sense exposicions, i ara encetem una nova etapa amb el "Paisatge Urbà" de Josep M. Vayreda i Canadell. Vull destacar, però, que la nostra sala no és comercial, sinó que pretén ser una porta oberta a artistes novells que conjuntament amb artistes consagrats tinguin un lloc on donar-se a conèixer. Per nosaltres és una forma de participar en aquest moment "d'efervescència gironina" pel que fa a les arts. A mi particularment la idea m'encanta! Aquí es fa evident la voluntat de servei ciutadà.

La revista "La Punxa" és també un exponent d'aquesta dinamisme i interès per

la cultura. Amb quin objectiu s'ha creat la revista?

La revista té una doble pretensió: la primera és la de millorar la comunicació interna. Això és important perquè la base de qualsevol progrés és la comunicació. No en farem res de tancar-nos dins la nostra closca sense relació amb els companys de professió.

L'altra pretensió és la de fer saber allò que fem, allò que som. Pretenem que tot l'entorn nostre, relacionat amb l'edificació, ens vagi coneixent cada vegada més. Sovint ens trobem –i jo ho estic vivint aquests dies– que hi ha molt esforç inútil, perdut, a casa nostra, ja que els diferents col·lectius del nostre sector repeteixen els errors que ja han comès uns altres. Es tracta, per tant, de comunicar el que uns fan perquè els altres no tinguin la necessitat de repetir la mateixa experiència. Serà la manera d'anar-nos coneixent millor i descobrir els problemes típics de l'edificació que vagin sortint. Massa sovint es reté una informació que pot interessar tot el sector i queda aparçada en un calaix per manca d'un mitjà de comunicació.

I encara hi afegiria un tercer aspecte. Molta gent té ganes d'exposar els seus punts de vista... i no hi ha res més bonic que deixar parlar la gent que en té ganes.

Hi ha algun òrgan de comunicació sobre temes del sector de la construcció com aquest?

Crec que la necessitat encara no s'havia omplert, ni dins el nostre col·lectiu ni dins el sector a Girona. Aquesta és la lluita de la comunicació: aconseguir que a casa nostra les publicacions sobre construcció, promoció, enginyeria, siguin fruit de l'esforç comú. A Girona tampoc som tants... i si anem d'independents es perd empenya i es poden perdre coses que d'altra manera s'aprofitarien. Tots els que estem dins la "faràndula" de la construcció podem fer alguna mena d'activitats en comú i això, sens dubte, ens beneficiarà a tots.

Cada any, el pressupost del Col·legi té una part molt important destinada a realitzar estudis sobre materials i tècniques constructives. Quina utilitat tenen aquests estudis?

Molta utilitat. Precisament un dels objectius del Col·legi és potenciar al màxim el tema de la difusió de la recerca en el món de l'edificació. D'aquí ve que destinem una part important del nostre pressupost a realitzar estudis sobre materials de construcció, tècniques constructives, etc. Un dels estudis més recents és el d'"Arids", que ja s'ha publicat i que recull totes les sorres i les graves que tenim a les nostres comarques, i que són elements indispensables per la fabricació de morters i formigons. Els hem analitzat, hem estudiat les seves característiques i la seva capacitat de servir per a una barreja o una altra... Aquesta publicació l'oferim a tot el sector, i se'n treuran conclusions molt interessants. Una altra publicació que recordo amb interès és la que vam fer sobre la ceràmica, concretament assajàrem amb ceràmica de bòvila de les nostres contrades, i la conclusió fou que la seva qualitat era "dubtosa". Això s'ha de saber.

Per altra part tenim el Laboratori de Control de Qualitat que va ser el primer que va ser muntat a Espanya per un Col·legi professional, i que no és res més que una resposta a la necessitat de controlar.

Aquesta exigència de control de qualitat és rendible a nivell de Laboratoris o empreses privades?

El nostre Laboratori hi és per una raó ben clara: la qualitat no existeix sense control. No hi ha laboratoris perquè no se'n treu una rendibilitat econòmica... I esperar que una iniciativa privada en creï sense treure beneficis és "somniar truites". A nivell particular, a més, no es farien aquests estudis de recerca de materials que sovint aporten solucions a problemes importants que hi ha en el món de la construcció, com és ara el ciment aluminós, que ha provocat autèntics desastres en edificacions de fa 20-25 anys.

Per finalitzar, quines són les expectatives de futur per aquests joves que acaben la carrera d'Arquitectura Tècnica?

Sovint s'ha dit que les persones –i en aquest cas també les institucions– es coneixen pels seus fruits. Si l'arquitecte tècnic fos un professional que no interessés a la societat, nosaltres estariem carregant de joves l'atur, i ara per ara això no succeix. És més, tenim moltes demandes de professionals per a empreses que no podem satisfer perquè no els tenim. Els que surten de la nostra Escola ja estan col·locats. Com a professor de la Politècnica això t'ho puc confirmar.